



HARLEQUIN

Spalokline romaan

Rõhklevad
SÜDAMED

CARLA
KELLY

Carla Kelly
HER HESITANT HEART
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.
See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Carla Kelly
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12266413
ISBN 978-9949-25-477-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Proloog

31. detsember 1875. a

Kallis Tommy!

Ma olen kusagil Nebraska avarustes. Teised Overland Expressi reisijad rääkisid, et kui päike tõuseb, siis me näeme Chimney Rocki, mis aastaid tagasi oli silmatorkavaks maamärgiks uusasunikele ja kullaotsijatele.

Õpi hoolega. Minu suurim soov on, et Sa oled oma õpin-guis edukas ja oled õnnistuseks kõigile, kes Sind tunnevad.

Ma mõtlen kogu aeg Su peale ja annaksin ei tea mida, et Sind näha. Soovin Sulle kogu südamest kõige paremat.

Kalli!

Emme

Ta kirjutas teisele lehele:

Frederick!

Isegi kui Sa võtad selle kirja ära, nagu Sa teiste puhul oled teinud, võid siiski kindel olla, et ma kirjutan Thomasele edasi ka siis, kui jõuan Fort Laramiesse. Juhul kui Sa leiad endas killukesegi kaastunnet, saada mulle ta kirjad kap-ten Daniel Reese'i nimele, Wyomingi territoorium, Fort Laramie, D-kompanii, Teine ratsarügement.

Palun sind, Frederick!

Susanna

Susanna Hopkins pitseeris kirja ja püüdis leida mugavat asendit. Selg valutas, sest ta oli istunud sirgelt sellest saadik, kui oli mõni päev tagasi Pennsylvania Central rongi astunud. Rongipileti oli ta saanud kingiks tädimehelt. Too ei olnud maininud magamisvagunit ja Susanna oli olnud liiga arg, et seda paluda.

Ta teadis, et sugulased saadavad ta suurima kergendustundega nii kaugesse paika, mis ei ole isegi veel osariik. Ta teadis, et tädil on ülimalt hea meel, et ta lahkub nende majast Shippensburgis, kus ta oli rohkem kui aasta tagasi Carlisle'ist pagedes varjupaika otsinud. Nüüd saab tädi jälle sõpru enda juurde kutsuda ilma piinlikkust tekitava sugulase kohalolekuta.

Susanna ootas, et vagunisaatja tuleks ja paneks lambid põlema. Ilmselt arvas Union Pacificu juhtkond, et vähem varakad kliendid peaksid istuma pimedas ja mõtisklema vaesusepatu üle, kui nad ei suuda magamisvagnisse piletit osta.

Reis iseenesest oli olnud meeldiv, kui näljatunne välja arvata. Lühikesed peatused teekonnal toiduputkade juures olid mõeldud pigem agressiivsetele meestele, kes jõudsid enne rongivilet kärmelt piruka ja kohvi kahmata. Viimase peatuse ajaks oli tal vaid üks tükk maisileiba. Paremini oligi. Tal polnud aimugi, kui palju võib postitõld Cheyenne'ist Deadwoodi maksma minna, ja ta pidi rahaga säästlikult ringi käima.

Susanna silmitses oma peegelpilti aknaklaasil. Ta silmad paistsid vaevumärgatava piirjoonena, kuid ta võttis prillid eest ja libistas sõrmedega üle luu vasema silma all, otsides kõrgendikku, kus sarnaluu oli peaaegu kinni kasvanud, jättes vaid väikese vao.

„Teil vedas, et silm alles jäi, proua Hopkins,” oli arst talle öelnud, korrigeerides pisut läätsede tugevust. Kuna tuled on kustutatud, saab ta silmi puhata. Selle oleks ka arst heaks kiitnud ja raudteekompanii ilmselt teadis seda.

Susanna pööras pilgu täiskuu poole. Kui silmad pimedusega harjusid, nägi ta läheduses suuri, tumedaid kogusid. Ta puudutas põske. *Ma oleksin võinud kõrvale põigata*, ütles ta endale juba sajandat korda. Teda üllatas Tommy, kes oli tormanud isa ülestõstetud kätt haarama. *Tommy, sa oleksid pidanud voodisse jääma!* Hoop oli paisanud Susanna näoga vastu kaminasimssi.

Ta sulges silmad, meenutades poja pingutusi teda aidata ja poisi protestikarjeid, kui isa teda ülakorrusele kandis. Siis oli ta näinud poega viimast korda. Mingi vaist oli teda hoiatanud, et kui ta nüüd kohale jääb, siis ta sureb.

„Vabandage, proua.”

„J-jah?”

„Kui teil on kaks senti, ma viin teie kirja postivagunisse,” sosistas vagunisaatja.

Susanna ulatas talle kaks senti ja oma kirja. Mees tuli veidi hiljem teki ja padjaga tagasi.

„Mul ei ole võimalik nende eest maksta.”

„Keegi ei kasuta neid,” oli mehe vastus.

Susanna noogutas, ootamatust lahkusest üllatunud.

„Proua...”

„Jah?”

„Head uut aastat!”

Esimene peatükk

Emily Reese, kes polnud just kõige säravama mõistusega naine, ei suutnud major Joseph Randolphile, Fort Laramie garnisoniarstile, anda selgelt äratuntavat kirjeldust oma vane-
mast nõost Susanna Hopkinsist. „Ma arvan, et ta on kolme-
kümne kahe aastane,” oli Emily öelnud. „Igatahes vana.”

Joe naeratas. „Ma kahtlen, kas reisijannad oleksid õnne-
likud, kui ma küsin, kas nad on kolmekümne kahe aasta-
sed,” oli ta Emilyle vastanud. „Kirjeldage teda põhjaliku-
malt, Emily. Ta on *teie* nõbu.”

Mees tundis teda piisavalt hästi, et eesnimega kutsu-
da. Peaaegu viis aastat tagasi oli ta teel ühest garnisonist
teise aidanud sõjaväe kiirabivankris ilmale Emily poja Stan-
ley. Emily Reese ei olnud tema parim ega ka halvim pat-
sient.

Emily varustas teda lahkesti põhjalikuma kirjeldusega.
„Ta on keskmist kasvu, keskmise kehaehitusega ja tal on
blondid juuksed.”

Naine tõsines kiiresti. „Ma olen tõesti väga tänulik,
major,” tänas ta meest. „Oleks väga hea, kui te saate ta
kiirabiga kohale tuua. Tal ei ole just palju raha.” Ta mõtles
hetke, siis sosistas: „Susanna on lahutatud.”

„See *ei* puutu minusse,” tähendas Joe.

„Teie olete ju arst,” vastas naine. „Kõik, mis ma teile räägin, jääb meie vahele.”

Joe ohkas mõeldes, kuidas Emily Reese'i mehel õnnestub hoiduda end surnuks joomast. Mõned mehed paistavad eelistavat rumalaid naisi. Kui nüüd mõtlema hakata, ei olnud kapten Daniel Reese ka kõige eredam kompanii-komandör sõjaväes. „Emily, ma ei ole preester. Ma hoian *meditsiinilist* teavet salajas.”

Näis, et Emily ei saanud lakata rääkimast. „Ta jättis oma poja maha. Ma ei suuda seda ette kujutada, aga ta on mu sugulane ja mu vanemad pidid teda aitama.”

„Kindlasti olid tal selleks oma põhjused,” vastas Joe. *Püha taevas, mis sugulane see on, kes lobiseb sellise skandaali välja?* küsis ta endalt. *Nad tunduvad sama jubedad kui minu omad.* „Ma loodan, et te ei avalda seda kellelegi teisele,” ütles ta, teadmata, kui kõvasti naisega pahandada. „Te ju teate, millised keelepeksjad on sõjaväeinimesed.”

„Kas ma peaksin mingi loo välja mõtlema?”

„Ärge öelge midagi. Inimesed tahavad ainult õpetajat.”

„Ma tean. Ma ütlen, et ta on sõdurilesk!”

Joe ohkas. „Emily, ärge tehke seda. Kas te ei saa aru, kuidas selline vale veterane kurvastab? Me nägime oma sõpru suremas Bull Runist Appomattoxi kohtuhooneni! Palun, palun, ärge tehke seda.”

Joel polnud midagi selle vastu, et otsida rongist üht daami. Sõjakohtu istung Cheyenne'is enne jõule ei olnud meeldiv kohustus, kui just eesistujad ei kavatsenud itta suunduvale Overland Expressile jõuda, et koju sõita. Arvatavasti ei oleks ta end sidunud selle sõjaväekohustusega, millest on võimatu kõrvale põigelda, kui üks süüalustest poleks olnud major ja tasakaalu mõttes peavad tema

süütuse üle otsustama samuti majorid või veel kõrgema auastmega ohvitserid.

Joel ei olnud plaane. Tema endine kodu oli lääne pool Richmondit asuv istandus ja tema kaks lehestunud õde, kes seal elasid, olid juba ammu keeranud ta portree näoga seina poole ning saatsid tagasi ta kirjad, välja arvatud ühe, mis sisaldas maksude maksmiseks panga käskvekslit. *Mis ime siis, et ma nii küüniline olen*, oli Joe endale rohkem kui korra öelnud.

Ootamatult venis sõjakohus pikemaks, kui arvati, ja ohvitseridest eesistujad nägid, kuidas nende pühadeplaanid tuhaks ja tolmuks muutusid. Süüalused – ohvitserid, keda oleks ammu pidanud erru saadetama – olid kaua ja kõnekalt argumenteerinud, et vältida sõjaväest kõrvaldamist.

Kohtuasi oli kulgenud raskelt, kõik ohvitserid-eesistujad muutusid üha pahuramaks, kuna kadus võimalus jõuludeks koju jõuda. Kellelegi ei tulnud üllatusena, et kättemaksuks mõlemad süüalused tagandati.

Major Walters, kes oli samuti vallaline nagu Joegi, ei kiirustanud naasma masendavalt igavasse Fort Fettermani. Ohvitseride söökla Fort Russellis, Cheyenne'i lähedal, oli parem ja Joel oli aega, et minna õhtupoolikul Cheyenne'i, vastu läände suunduvale rongile.

Kuid Susanna Hopkinsit ei tulnud. Ta ratsutas tagasi Russelli ja jõudis kohale ainult selleks, et vaadata, kuidas Walters õhtuseks uusaastapeoks oma parima vormi selga pani.

Pidude suhtes ükskõiksena läks Joe sõjaväehaiglasse. See ei olnud tema haigla, aga ta tundis arsti väga hästi. Nad istusid sooja ahju ääres, tõstsid uut aastat tervitades klaasi ja rääkisid veriseid lugusid viimasest sõjast, kuni hommikul saabus haigla abiarst oma valvekorda pidama.

Seetõttu jäi Joe raudteejaama hiljaks; rong oli juba lahkunud. Joe juhatas kiirabivankri juhi Cheyenne-Deadwoodi postijaama, mis haises vastikult, kuna põrandale puistatud saepuru oli läbi imunud tubakamahlast ja süljest.

Major läks sisse ja nägi kassa juures Susanna Hopkinsit. Tal polnud kahtlustki, et see oli Susanna: keskmist kasvu, blondid juuksed. Ta ei näinud naise figuuri, mida varjas mantel, kuid naine nägi üllatavalt korralik välja, arvestades seda, kui palju päevi ta oli rongis veetnud Pennsylvaniast Cheyenne'i sõites.

Joe jälgis naist huvitatult. Jaamaülem osutas hinnakirjale. Joe nägi, kuidas naine heitis veel kord pilgu oma rahakotti. Jaamaülem kehtitas õlgu, siis viipas, et ta kõrvale astuks. Susanna istus pingile kõhuka ahju kõrval.

Joe nägi ta nägu, kui naine ümber pööras – see oli armas nägu, südamekujuline. Naise blondidel juustel oli meelekohas tume triip. Ninal kuldraamidega prillid, mis ei suutnud varjata nukrust ta pilgus. Joe sai aru, et tema ees on hirmunud naine.

Joseph Randolphil oli kahju naisest, kes istus hirmunult rāpases postijaamas pingil. *Naine võib ju olla lahutatud, aga mis viib ühe naise nii kaugele?* mõtles ta, keris salli kaelast, võttis kübara peast ning hakkas mantlit lahti nõöpima.

Mis mured proua Susanna Hopkinsil oma abielus ka polnud, ta nägi välja, nagu vajaks häid uudiseid.